

Градинитѣ тревясаха, много зеленчукъ изсъхна... Хиляди и хиляди тухли и керемиди останаха неопечени
Свиха се сърдцата отъ мъжа и на градинари и на тухлари. Клюмнаха глави, ходѣха като попарени...

— Какво стана, какво стана! — тухкаше се изъ пѣтя следъ сжда посраменъ и съ наведена глава дѣдо Симо.

— Брей, що пакостъ направихме, — говорѣше и чичо Ненчо следъ него изъ сжщия пѣтъ.

— Звѣрове сме, звѣрове, — изпусна се, та каза дѣдо Симо предъ момчетата.

— Това магията докара, дѣдо, — рече Станчо чирачето и се усмихна лукаво...

Старецътъ въздъхна, клюмна глава и продължи пѣтя мълчешкомъ...

К р а й.

Александъръ Спасовъ

ВЪЛШЕБНОТО ДЪРВО

Разправятъ, имало дърво вълшебно,
дърво на дървесата то било,
животни, хора, всички твари земни
спасявало отъ мъжи и тегло.

Единъ дърваръ покрай дървото свърналъ,
да стане богаташъ си пожелалъ —
въ купъ злато се товарътъ му превърналъ,
щомъ подъ дървото презъ нощата преспалъ.

Нашъ Бръмбарко рогатъ въ една нощъ станалъ
грамаденъ кигъ съ триметрова уста,
а като мечка хитрата Лисана
пошѣла да осъмне сутринята.

Единъ беднякъ пкъ своята кжщурка
превърналъ на голѣмъ богатъ дворецъ,
а пѣстрата гърбата костенурка
преобразилъ на важенъ първенецъ.

Лежа и мисля за дървото чудно —
ако преспя до дънера широко,
дали на сутринята ще се събудя
и азъ съ наученъ най-сетне урокъ?

Георги Караивановъ